

L'OBRA

SETMANARI D'ESQUERRA REPUBLICANA

Redacció i Administració:
Carretera de Coll-Blanc, 63

Hospitalet-Coll-Blanc, 12 de Setembre de 1931

Any I - 2.^a època - Núm. 1
Preu: 15 cèntims

EDITORIAL

Barcelona, cap i casal de Catalunya, ha viscut unes jornades doloroses. I amb ella, tota Catalunya. Parlem-ne.

La lluita, la guerra encesa si voleu, dins la C. N. T. entre els elements irresponsables i aquells que tenen un concepte que podríem dir governamental de llurs idees extremistes, ha culminat amb la vaga general.

Mentre la lluita no surti del reclos de la C. N. T., no ens interessa més que com a element d'estudi, com observació i fins com ensenyança. Perquè havem vist sempre amb més comprensió que simpatia, l'actuació del sindicalisme català. Perquè havem cregut sempre i seguim creient, que el sindicalisme té la seva força propulsora, en el fet, que serà una realitat i realitat governamental en un demà, que si bé no es pròxim, és un demà que té marcada la seva arribada, nosaltres seguim amb cura les evolucions i les tàctiques del sindicalisme.

Quan el sindicalisme deu ésser defensor, com el primer, de la República, i així ho ha declarat moltes vegades, quan la República fa el seu camí en mig de totes les dificultats, però que cada dia representa un nou avenç i un nou progrés vers una estructuració més liberal i més moderna, la C. N. T. pren actituds, com la de l'última vaga, que són anti-republicanes.

I això no. La República és abans tot ordre, perquè representa i és el predomini absolut de la llei.

S'ha donat, a més, la paradoxa, que quan la República triomfa de l'impunisme, començant a exigir responsabilitats, l'organització obrera es produeix revolucionàriament...

Nosaltres donem un valor molt relatiu a aquestes discordàncies en el si de la C. N. T. Els que havem viscut els ambients radicals de l'estranger, coneixem que arren tots els parlits d'esquerra i les forces sindicals es divideixen en el seu si, en extrems dretes i esquerres.

El que ens interessa és que aquestes forces no visquin indisciplinades i practiquin la revolució per la revolució mateixa, go és, que es passin la vida fent de pertorbadors.

Per dissort, és el que ve fent la C. N. T.

Davant d'aquesta realitat, les esquerres deuen reaccionar, per dir al Sindicalisme la veritat, i no adular-lo com molts fan avui.

Per nosaltres, l'obrer, que és el que sofreix, que és sempre la víctima de l'estat social d'ara, té raó. Plenament raó.

Per això els partits republicans d'esquerra tenim el deure primordial i diríem sagrat, de donar als obrers totes les garanties i totes les reparacions de justícia social a què els obrers tenen dret. La República es deshonraria si no ho fes.

Per contra, havem d'exigir a les forces organitzades obreres, disciplina, submissió a la llei.

La salvació de la República està en respectar el principi d'autoritat, no autocràtica, sinó aquella autoritat nascuda de la democràcia, "que és simfonia de veus diverses que expressin en conjunt l'ànima col·lectiva", com deia en Marcehi Domingo, no fa molts dies, a Tarragona.

La República no fa cinc mesos que és instaurada. La tercera República francesa tardà vint anys a esdevenir una realitat democràtica.

La nostra no tardarà tant ni ho voldríem, però la gestació demana el seu temps.

ALERTA ALS PATRONS

Per modesta que sigui la meua actuació en el camp de les activitats socials, crec arribat el moment d'lançar el crit d'alerta perquè s'iniciï una croada que porti i orienti l'element patronal cap a posicions noves, cap a concepcions ideològiques més en consonància amb els moments històrics que vivim.

S'ha donat el crit d'«Alerta als Treballadors», i jo esperava que sortiria algú de més elevada representació que la meua, molt humill, que donaria també el crit d'«Alerta als Patrons».

Els moments passen i la convivència social es fa cada dia més aspra i caòtica.

Tots els esguards i totes les censures es decanten cap a la C. N. T.

No voldria que es preveïés en mi la més petita intenció de defensar aquest organisme. Al contrari, ço que es digui de la seva actuació serà poc per demostrar el dany que ocasiona aixafant com una llosa feixuga la vida tota del país i planant gravosament sobre la testa i l'espalla dels mateixos proletaris afiliats.

Però hem d'analitzar amb consciència si en el fet d'aquesta constitució errònia i morboza de la C. N. T. hi tenim una grandiosa part de culpa i per tant de responsabilitat els elements i les organitzacions patronals.

La ideologia de l'element patronal, si ideologia es pot dir de la concepció econòmica i social que han vingut mantenint fins als moments actuals, no difereix gaire en el seu fons d'aquella que va provocar la revolució francesa no cedint més que en canviar l'esclavitud dels vassalls per l'esclavitud dels obrers.

Vegem quina ha estat l'obra social realitzada per aquella famosa Federació Patronal, plasmada amb la mateixa buidor d'anhels de progrés, d'elevació d'idees que trobaven ells mateixos a manca entre les forces sindicalistes. Quina obra social realitza aquesta Unió Gremial dintre la petita burgesia que hi ha estat addicta durant els molts anys d'actuació, cada dia més fossilitzada per l'estevisme d'un bon sector de la nostra classe patronal.

Hi ha altres organismes econòmics superiors, als quals el seu caràcter d'oficialitat els ha permès de vanar-se com a representants de les forces vives i ara i sempre han actuat com actuen tots els organismes que porten dintre seu l'ànima morta.

Es hora ja que els elements patronals s'encarin amb les realitats presents i accelerin el pas en consonància amb el ritme accelerat també de l'evolució.

El problema social no és altra cosa en principi que un problema d'humanitat, i si voleu més contingut d'humanitat que aquells principis de Marx i d'Engels quan reclamen que el profit del treball de molts no serveixi per lucrar-se un de sol?

Si ens despullem de prejudicis i d'egoismes, hem de reconèixer que aquesta és una de les poques veritats doctrinàries del socialisme marxista que es conservarien intactes a través de totes les revisions que per adaptar-se als nostres temps poguéu sofrir.

I si reconeixem humà aquest principi, és indigne que cap patró es revolti quan li diguem que això implica tàcitament el fet de reconèixer que tothom que treballa té dret a la participació en els beneficis.

Res d'hipocresia, res de covardia; tinguem la sinceritat de confessar ço que honradament creiem, encara que sembli contrari als nostres interessos, i tinguem la valentia de concedir a temps aquella part del nostre usdefruit que per no assistir-nos tota la raó no sabríem retenir prou fort per evitar que ens ho arrabassés la violència assistida per un imperatiu de justícia humana.

He dit que encara que fos contrari als nostres interessos tinguem la sinceritat de reconèixer-ho, però es pot demostrar fàcilment que una nova estructuració social que fes a l'obrer coparticip dels beneficis seria la millor garantia que la indústria pot esperar com la més eficient inoculació de nova i pròspera vida.

No és aquesta sola modalitat la que ha d'integrar la nova estructuració social que el patró modern ha de propugnar i ha d'aconseguir.

S'ha d'anar a l'establiment d'un sou mínim d'acord amb el preu mitjà de vida de cada gran ciutat i de cada comarca sigui quina sigui la classe de treball que l'obrer efectui, car és una raó evident que tot home té dret a poder subvenir amb llur guany les necessitats de casa seva.

L'home que treballa ha d'estar a cobert de totes les contingències de la vida. No ha de tenir cap temor davant l'espectre de la vellesa amenaçadora, perquè aquesta ha de deixar d'ésser un espectre. Ha de comptar amb mitjans econòmics suficients quan està bo i quan està malalt; quan té feina i quan no en té; quan és jove i quan és vell.

Això a molts patrons els farà l'efecte d'una cantarella platònica entonada per un «il·luminat». Potser cap d'ells haurà portat una vida industrial molt activa que els hagi col·locat frec a frec amb el xoc d'opinions plenes d'idealismes i utopies les unes, amara-des de vida i realitat de carn i sang les altres. Es això ço que interessa conèixer a la fi per donar solucions humanístiques al problema social.

Potser molts deixaran de fer cas d'aquest toc d'alerta i més tard l'hauran d'acceptar com a instrument moderat i molt lògic quan potser la incongruència li haurà restat tota l'eficàcia com a solució.

Creuran els meus col·legues patronals que jo vull dir que les possibilitats econòmiques actuals de la nostra indústria permeten de mantenir totes aquestes garanties que l'obrer necessita?

No; però aquestes possibilitats poden trobar-se fàcilment en la nova estructuració econòmica que ha de donar-se al país i per mitjà d'una millor compensació del sistema tributari. A més es pot assegurar que sense castigar el fons comú, es pot crear una reserva contribuïda per l'Estat, el patró i l'obrer a un mateix temps, que sense resultar gravosa per a ningú podria ésser prou pròdiga per mantenir totes aquestes humanes garanties invocades pel dret de viure.

No seria millor que tots els patrons i tots els «economistes» escèptics i descreients d'aquesta nova organització social, per considerar-la a priori irrealitzable, tinguessin la generositat d'orientar-se i d'unir-se per provar si la realitat els demostra que és perfectament possible i còmodament practicable?

Creuran guanyar més entestant-se a no escoltar les veus de fora i continuar defensant-se darrera les trinxeres d'un dret caduc que s'ensorra només al trontoll de qualsevol espatec de pólvora en salves?

Si acceptem noves obligacions podrem adquirir nous drets. En el nou estat de coses es pot garantir la indústria de ruïnes competències; es poden limitar, restringir i anular tots els abusos en nom del lliure exercici de comerciar que tenen tots els ciutadans, molts dels quals cerquen la seva prosperitat matant la d'un altre.

Menys ens costaria de contribuir al manteniment d'una modalitat social com desitgem, plena de garanties de vida per a tothom, que el que ens costa de defensar-nos sempre de lag uerra constant promoguda entre les indústries d'un mateix ram, guerra que subsistirà mentre no hi hagi una regulació de salaris per tot arreu i per a tothom i una xarxa tributària que